

MEZI
nebem,
A
ZEMÍ

Zamilované duše

S T A C E Y K A D E

FRAGMENT

YOUNG
ADULTS

Mezi nebem a zemí

Zamilované duše

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Stacey Kade
Mezi nebem a zemí – Zamilované duše – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MEZI
nebem,
A
ZEMÍ

Zamilované duše

S T A C E Y K A D E

Děkuju mámě a tátovi,
že mi donekonečna předčítali knížky Go, Dog, Go!
a Little House on the Prairie (Domeček v prérii),
že mě často brávali do knihovny a knihkupectví
a že nevyváděli, když jsem chtěla číst jen příběhy
o duchách, čarodějích, strašidelných domech
a jiných děsivých věcech.

Taky vám moc děkuju
za letošní telefonáty a chaty přes Gmail.
Všechny vás miluju!

Will

V televizi lidi-média vedou obchody se starožitnostmi, řeší kriminální případy nebo stojí v elegantním oblečení na jevišti a vrhají na usazené obecnstvo nepřírozeně široké, nicméně milé úsměvy.

Já se ale už druhou hodinu schovávám v hustém, pichlavém křoví s čím dál rozmrzelejším průvodcem ze záhrobí – kvůli duchovi, který se možná vůbec neukáže.

Gibley Mansion v historické části Decaturu už léta chátral. Ale městské úřady rozhodly, že ho nechají zítra ráno strhnout, což znamená, že paní Ruizová má dneska v noci poslední šanci smřít se s místem, kde většinu svého života pracovala jako hospodyně. A tak jsme na ni čekali (a čekali a čekali) ve východní části domu, v bývalé růžové zahradě, kde ji asi před dvaceti lety trefilo, když kopala jámu pro nový keř.

Bohužel, duchové jen málokdy udělají to, co čekáte.

„Nepůjdeme?“ zeptala se Alona otráveně a strčila do mě loktem. „Potřebuju čurat.“

Typický příklad.

Jen jsem se na ni podíval. Protože už přes měsíc nic nejedla ani nepila, pochyboval jsem, že tohle je hlavní důvod. Kromě toho, ještě jsem neslyšel, že by nějakí duchové navštěvovali koupelnu, pokud tam samozřejmě neuměli. (Ne, s Elvisem jsem se nikdy nese-
tkal, ale vycházím ze svých bohatých zkušeností.)

Alona to zkusila znovu. „Je mi zima.“

Tohle bylo aspoň pravděpodobné, zejména vzhledem k tomu, co měla na sobě. Alona Dareová, bývalá královna školního ple-
su, spolukapitánka roztleskávaček, módní ikona a největší mr-
cha z Groundsborské střední školy umřela ve cvičebním úboru –
červených trenkách a laciném bílém tričku. Pokud nevěříte
v karmu, tohle samo o sobě by vás mělo přimět k přehodnocení
situace.

Ale protože byl horký červnový večer a já pořád ještě cítil, jak
z půdy pod našima nohama stoupá žár, bylo jí určitě mnohem líp
než mě. Před odchodem z domova jsem si totiž natáhl džíny a triko
s dlouhým rukávem, abych se chránil před ostrými trny.

„Super,“ pronesla s netrpělivým povzdechem. „Jsem mrtvá a nu-
dím se. Jak dlouho tu ještě budeme muset čekat?“

„Přijde,“ zašeptal jsem. „Už brzo.“ Snažil jsem se, aby to znělo
jistěji, než jsem se cítil.

„Proč šeptáš?“ zeptala se a zamračila se.

„Protože mě na rozdíl od tebe zatknout můžou,“ podotkl jsem.

Zřejmě z obavy, aby se dům nestal na poslední chvíli terčem
vandalismu nebo jiných nepravostí, město zabednilo všechna okna,
rozvěsilo asi devět set cedulí s nápisem VSTUP ZAKÁZÁN, ko-
lem celého pozemku natáhlo výstražnou pásku a najalo bezpeč-
nostní službu, aby místo pravidelně kontrolovala. Vklouzli jsme na
zahradu v okamžiku, když se strážní střídali.

Alona přešla moji poznámku mávnutím ruky. „Ten Ňouma by
nechytil ani vlastní zadek, kdyby ho měl na sedadle vedle sebe.“

V tom měla asi pravdu. Ve skutečnosti jsem na to tak trochu spolehal. Nouma, jak Alona pojmenovala strážného ve službě, právě pospával za volantem služebního auta, které stálo na příjezdové cestě asi deset metrů od nás. Z otevřeného okna se ozývalo hlasité chrápání. Jen jsem doufal, že mu to vydrží, než tu věc s paní Ruizovou vyřešíme – pokud se ta dáma objeví. Duchové někdy zpanikaří, když mají jednu provždy uzavřít své pozemské záležitosti.

„Nenapadlo tě čirou náhodou zjistit, kdy umřela?“ zeptala se Alona sarkasticky, aby naznačila, že ona už odpověď zná.

„Nenapadlo.“ Což, jak jsem teď viděl, byla chyba. Ale paní Ruizová mě vyvedla z míry, protože mě oslovila v koloniálu. Měl jsem plné ruce práce už jen s tím, abych zjistil, co chce, a nevydělil všechny zákazníky v obchodě včetně naší mámy.

„Mě by to napadlo,“ zamumlala.

„Někde ses courala, takže jsem se s tebou nemohl poradit,“ ucedil jsem skrz zaťaté zuby.

Alona měla na někoho, kdo je mrtvý, bohatý společenský život. Často navštěvovala žijící rodinu a kamarády, i když jsem ji varoval, aby to nedělala, a snažila se sblížit s ostatními duchy.

To druhé, jak jsem usoudil, se jí moc nedařilo. Většina duchů odešla do světla moc rychle, takže během pobytu na tomhle místě uprostřed, kterému říkám Rozhraní, se ani neobtěžovali hledat si přátele. Ti, kteří tady zůstali, byli většinou natolik posedlí tím, co je tu drželo – křivdou, neopětovanou láskou, odhalením svého vraha a podobně –, že se s nimi nedalo dlouho vydržet. Věřte mi, vím to – slýchám je už celé roky.

Ale taky mě napadlo, jestli to není kvůli tomu, že Alona si těžko hledá přátele. Když byla naživu, měla kolem sebe své fanoušky. Jenže mezi přáteli a fanoušky je velký rozdíl, jak zjistila, když před dvěma měsíci umřela a musela poslouchat, co si o ní její bývalí „přátelé“ povídají.

Existovalo několik duchů, kteří s ní trávili čas – třeba ta holka z dívčího spolku z Millikenu, která se utopila při zasvěcovacím rituálu a teď tu bloumala s chaluhami ve vlasech a zanechávala za

sebou mokré šlápoty. Občas mi blesklo hlavou, jestli nedoufají, že jim přátelství s Alonou zajistí lepší pořadí na seznamu duchů, kterým se snažíme pomoci uzavřít jejich případ. Někdy si myslím, že Alonu to taky napadlo.

Ale snažila se dál, za což jsem před ní smekal. Někdy to ovšem znamenalo, že když jsem ji občas potřeboval, jako v tom koloniálu s paní Ruizovou, byla pryč. Kdybych ji tak dobře neznal, podezřel bych ji, že mizí úmyslně, aby mi připomněla, jak moc jsem závislý na její pomoci, pokud si chci udržet duchy od těla.

Alona vypadla z toho velkého bílého světla asi před měsícem a za to, že pomáhá jiným duchům, kteří trčí na Rozhraní, získává karmické body – nedokážu to líp vyjádřit –, aby se sem mohla zase jednou fyzicky vrátit. Aspoň taková je teorie. Mám dojem, že Aloniny informační zdroje v bílém světle až tak konkrétní nebyly. O čase, který tam strávila, se moc – vlastně vůbec – nebavila. Jak mi jednou řekla, rozhodně ji nevítal chlápek v bílém hábitu a křesťanských u nebeské brány. Šlo spíš o pocit.

Alona se netrpělivě zavrtěla. „K čemu vlastně paní Ruizovou potřebujeme? Nemůžeme jít prostě dovnitř, vzít tu věc, ať už je to, co chce, a dát jí to?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Neřekla, co nebo kde to je.“ Schopnost paní Ruizové smířit se s minulostí evidentně souvisela s nějakým předmětem, který se pořád ještě nacházel v domě. „Takže jestli nechceš vytrhat všechny prkna v podlaze a hledat schovky ve zdech...“

Alona si povzdychla. „No jo, no jo.“

Ale ještě neskončila. Úplně jsem viděl, jak se jí v hlavě otáčejí kolečka. I když jsme spolu chodili roky do školy, Alonu jsem poznal – jako že jsem se s ní doopravdy bavil –, teprve když umřela. Ovšem i ta krátká doba stačila, abych věděl, že se jen tak nevzdá.

Prudce vstala.

„Co blbneš?“ zasyčel jsem.

Lhostejně se na mě podívala. „Co blbnu? Jestli tu zůstaneme, musím se protáhnout. Dřepíme tady už několik hodin. A Ňouma

by mě neviděl, ani kdyby měl otevřené oči, což ...“ podívala se na jeho auto, ... nemá.“

Natáhla ruku za zády, chytila se za kotník, pak si přitáhla chodidlo k zadku a lehce se předklonila. Dlouhé blondáté vlasy se jí přitom svezly přes rameno a ke mně zavanula lehká květinová vůně.

Uhnul jsem pohledem. Alona Dareová měla nejhezčí nohy, jaké jsem kdy viděl. Dlouhé a štíhlé, s hladkou pokožkou, takže jste měli chuť si na ně sáhnout, abyste zjistili, jestli jsou na dotek stejně tak úžasné, jak vypadají. Snil jsem o ní a těch nohou od šesté třídy. A ona to věděla.

Stísněně jsem se zavrtěl a dál upíral oči na nejbližší trs listů. „Jestli si ten strážnej všimne, že se hejbou větve, půjde se sem podívat,“ varoval jsem ji. Díky mému *daru*, jestli tak tomu chcete říkat, Alona – a všichni ostatní duchové – měla v mé blízkosti stejnou tělesnost, jako by byla živá. Nouna ji možná neuvidí, ale rozhodně si všimne, že se křoví pohybuje, i když nefouká vítr.

„To by se nejdřív musel probudit,“ odsekla a napodobila můj varovný tón. Koutkem oka jsem zaregistroval, že si vyměnila nohy a protahuje si druhou. Rozkošnický si přitom vzdychla.

Namáhavě jsem polkl. Protahování je zřejmě úžasné, i když jste duch. Aspoň to tak vypadalo.

„Tak. Teď je to mnohem lepší.“ Znovu si sedla vedle mě, blíž než předtím. Tiskla se ke mně ramenem a její noha se dotýkala mé.

Ještě před půl minutou jsem se bezvýhradně soustředil na to, abych uviděl paní Ruizovou a nepozorovaně se dostal do domu i ven. Teď jsem dokázal myslet jen na ta dvě místa, kde jsme se s Alonou dotýkali.

Otočil jsem hlavu, abych se na ni podíval – byla tak strašně blízko.

„Děje se něco?“ zeptala se.

Odkašlal jsem si. „Máš...“ Uvedl jsem ruku a vytáhl jí z vlasů kousek listů. Blondátý pramínek mi proklouzl mezi prsty jako hedvábí. Už jsem se jejích vlasů dotýkal, zabořil jsem do nich ruce, když jsem ji kdysi líbal, a dal bych všechno na světě, abych to teď mohl zopakovat.

„Díky.“ Shovívavě se usmála a já byl ztracený, i když jsem o tom věděl svoje.

Naklonil jsem se blíž, protože mě její rty přitahovaly jako magnet, a tak trochu jsem si myslel, že mě Alona odstrčí.

Ale neodstrčila mě. Její ústa byla teplá a měkká.

Aniž jsem ji přestal líbat, položil jsem jí jednu ruku dozadu na krk, přitáhl si ji blíž a znovu jí zabořil prsty do vlasů.

Ochotně se mi podvolila a unikl jí stejný rozkošnický povzdech jako před chvílí, když si protahovala nohu. Cítil jsem, jak se mi k hrudníku tiskne její pružné tělo. Ach, bože. Bylo tak úžasné se jí dotýkat.

Na okamžik jsem se odtáhl a díval se, jak pomalu otevírá oči. Vypadala stejně omámeně, jako jsem se cítil já, ale byla v tom trochu samolibosti. Určitě si tohle všechno naplánovala.

„Tímhle se mě snažíš přemluvit, abysme odešli?“ zeptal jsem se bez dechu. Věděl jsem, že Alona zná moje slabiny, a klidně je zneužije. Ne že by mi to v tu chvíli vadilo.

Nepokusila se to popřít. Naklonila se ke mně a políbila mě na koutek úst. „Možná se už tolik nenudím.“

Super.

Vztyčila se na kolena, opřela mi ruce o ramena a zasypala moji tvář drobnými polibky. Měla teplý dech a její řasy mě šimraly na kůži. Obklopila mě její vůně a probudila ve mně touhu vytěsnit všechno kromě ní. Té holky, která mě doháněla k šílenství a současně mi na ní záleželo víc, než bych chtěl. Byla jediná, kdo mi rozuměl. Jediná, díky které byl můj život média snesitelnější, i když mě tu a tam schválně mučila.

Sjel jsem jí rukou po zádech na bok, kde jí končilo tričko a začínaly trenky. A ona mi to dovolila. Víc než to, naklonila se blíž a najednou mě začala vášnivě líbat. Vklouzl jsem jí rukou pod tričko a palcem hladil její nahou teplou kůži na břiše.

Najednou se prudce odtáhla, popadla mě za ruku a zastavila ji uprostřed pohybu. „Počkat.“

Zavrtěl jsem hlavou a snažil se vzpamatovat, i když ve mně všechno volalo, abych pokračoval. „Promiň, prostě...“

„Ne.“ Stiskla mi ruku. „Něco jsem slyšela.“

Kašlu na to! chtělo se mi vykřiknout, ale spolkl jsem to.

Pustila mě, opatrně se zvedla a podívala se skrz keře, za kterými jsme se schovávali.

„Ňouma?“ zašeptal jsem a využil její chvilkové nepozornosti, abych si upravil poklopec. Kdybych teď musel utíkat, měl bych obrovský problém.

„Ne,“ odpověděla zvláštním tónem. „To není on.“

„Tak co...“

Otočila se ke mně. V tu chvíli jsem si uvědomil, že jsem slyšel v jejím hlase smích. Odrážel se jí i na tváři.

„Je to paní Ruizová,“ vysvětlila. „Aspoň myslím,“ dodala skoro škodolibě.

Jo, teď to dávalo smysl. Alona se někde toulala, když mě paní Ruizová oslovila, takže viděla tu... ženskou poprvé v životě.

„Nemysli,“ řekl jsem. „Jste tady, abyste jí pomohli.“

Opatrně jsem vstal a podíval se sám.

Měla pravdu. Přímo před námi se konečně zmotnila paní Ruizová s rýčem v ruce. Rozhlížela se kolem, jako by hledala vhodné místo, kde vykopat jámu, která ji zabije.

„Seš si jistě, že je to *paní* Ruizová?“ pošeptala mi Alona ironicky do ucha.

Jasně, paní Ruizová nepůsobila křehce ani obzvlášť... žensky. Byla svalnatá a měla široká ramena jako horník. Její neforemná zástěra s divokým vzorem tomu moc nepřidala. Paní Ruizová v ní vypadala spíš jako chlap převlečený za ženskou. Nápadný knírek nad horním rtem byl... taky dost nechutný. Přesto potřebovala naši pomoc.

„Přestaň,“ řekl jsem Aloně. Pak jsem s očima upřenýma na Ňoumu, který díkybohu pořád hlasitě chrápal, vylezl zpoza křoví. Alona mě následovala.

Když si nás paní Ruizová všimla, stroze na mě kývla. Na Alonu se zamračila, což bohužel způsobilo, že se jí obočí spojilo v jednu tlustou čáru. Skoro jsem cítil, jak Alonou lomcuje touha utrousit nějaký škodolibý vtípek.

„Některý lidi nejsou tak posedlý svým vzhledem jako ty,“ prohodil jsem přes rameno.

„Ani já bych nebyla posedlá svým vzhledem, kdybych byla na jejím místě,“ poznamenala Alona mnohem hlasitěji, než by se mi zamlouvalo.

„Tudy,“ oznámila paní Ruizová, když jsme k ní došli. Vrhla na Alonu zlý pohled, pak si přehodila rýč přes rameno a zamířila k domu. Noumu a jeho auto ignorovala, jako by tam nebyli.

„Vykašli se na to,“ řekl jsem Aloně potichu, jakmile jsme prošli kolem strážného a paní Ruizová byla před námi tak daleko, že nás nemohla slyšet.

„Hele,“ ohradila se naštvane. „Já přece nemůžu za to, jak vypadá.“

„Myslím to vážně.“

Na chvilku zmlkla a pak se zamyšleným výrazem pronesla: „Vsa-
dím deset babek, že má někde na těle vytetovanou kotvu.“

„Alono!“ zašeptal jsem tak hlasitě, jak jsem se odvážil.

„Co, tys ji viděl?“

Výhrůžně jsem se na ni podíval.

„Má knír jako pornoherec ze sedmdesátých let – haló, říká vám něco depilace? – a ty mě okřikuješ...“

Ukázal jsem na její nohy, které začaly poblikávat a mizet, jako by se pokazila promítačka.

Alona si povzdychla. „Sakra.“

Protože ji tvořila převážně energie, musela udržovat její proudění pozitivním chováním – tedy tím, že bude hodná. Což ji bohužel neskutečně štvalo. A já se tím občas královsky bavil.

„Pravděpodobně má obrovskou sílu a určitě byla velice... výkonná,“ pronesla Alona zřetelně. Viděl jsem, že umírá touhou něco dodat, třeba že kdyby paní Ruizová hrála King Konga, filmové studio by ušetřilo spoustu peněz za triky. Nebo jak se hodilo, že mohla poponášet krávy při dojení... „Zkazíš každou zábavu.“

To nebylo moje pravidlo, jen pravidlo zdejší existence, ale věděl jsem, že Alona nesnáší, když jí ho připomínám. „Každou?“ zeptal

jsem se a přešel pohledem její rozčuchané vlasy a rty, které po našem líbání vypadaly ještě našpulenější než obvykle.

Zrůžověly jí tváře, ale obrátila oči nahoru a vydala se za paní Ruizovou, která čekala na verandě.

Super. Bral jsem to jako poklonu.

Nechal jsem jít Alonu napřed a postavil se před obrovskou starou borovici, která rostla na zahradě před domem, aby mě nebylo vidět z aut projíždějících kolem. Za chvíli jsem spatřil, že Alona prošla masivními dřevěnými dveřmi stejně lehce, jako by to byla mlha. Jakmile jsem byl přesvědčený, že je v domě, rychle jsem se přesunul na verandu. Alona díky mojí blízkosti získá tělesnost, takže bude moct odemknout a otevřít mi dveře.

Ale neudělala to. Uplynulo pět vteřin. Pak deset. A já si připadal šíleně nápadný, jak jsem tam stál na verandě, protože mě mohl kdokoli z ulice vidět. Konečně dveře vrzly a trochu se pootevřely.

Alona z nich vystrčila hlavu. „Vítej ve strašidelném domě,“ pronesla s grimasou a couvla, abych mohl vejít dovnitř.

Hala byla ponurá a páchla plísní a hnilobou. Poškrábaná prkna na podlaze vypadala celkem bytelně, ale ze zdi koukaly na některých místech laťky. Nevěděl jsem, jestli to souvisí se zítřejší demolicí, nebo s dlouholetým chátráním. Snažil jsem se dveře zase zavřít, ale posunuly se jen o pár centimetrů. V několika posledních dnech zřejmě nabobtnaly kvůli horku a vlhkosti natolik, že neseseděly v zárubních. Super.

Neuškodí trocha čerstvého vzduchu a dalšího světla kromě malé baterky, kterou jsem si na poslední chvíli strčil do kapsy. Ale jestli se někdo pozorně zadívá na průčelí domu, všimne si, že dveře jsou otevřené.

„Musíme si pospíšet,“ řekl jsem.

„To mi nemusíš říkat,“ odsekla Alona znechuceně, o krok couvla a otřela si ruku o trenky. Šedivé šmouhy od prachu, které se na nich objevily, byly zřetelně vidět dokonce i v šeru.

„Kam šla?“ zeptal jsem se. „Řekla něco?“

„Proč všechno svádíš na mě?“ chtěla vědět.

„Že bych tě znal jak své boty?“ odpověděl jsem.

„Tudy.“ Paní Ruizová se vynořila ze tmy za námi, takže jsme oba nadskočili leknutím.

Pořád s rýčem přes rameno prošla kolem nás k tomu, co kdysi bylo obrovským, impozantním schodištěm. Teď, když většina sloupků v zábradlí chyběla a některé shnilé schody se zhroutily, připomínalo spíš děsivý úsměv s vylámanými zuby.

Vyrazil jsem za ní.

„Počkej,“ zarazila mě Alona za mými zády.

Ztuhl jsem, protože jsem myslel, že zaslechla něco zvenku. Ale když jsem se otočil, zjistil jsem, že zírá do temného prvního pokoje vpravo od domovních dveří. „Co se děje?“

„Podej mi baterku.“ Z hlasu jsem poznal, že se mračí.

Rozsvítil jsem ji a podal Aloně.

Přejela paprskem po místnosti, která kdysi zřejmě sloužila jako pracovna nebo salonek. V zadní části jsem zahlédl průchod do kuchyně, nebo co to bylo vedle za pokoj, který připomínal inkoustově černou skvrnu. Ve zdech, odkud zřejmě byly odstraněny police, se nacházely obrovské obdélníkové otvory. Na podlaze pořád ještě leželo několik zplesnivělých knížek spolu s... Zamračil jsem se a popošel blíž, abych líp viděl.

„Co to je?“ zeptala se Alona a vyslovila nahlas otázku, na kterou jsem myslel.

Uprostřed pokoje leželo pět černých plechových skříněk rozmístěných do pětiúhelníku, každá v naprosto stejné vzdálenosti od ostatních. Ze všech se táhl tlustý černý kabel k něčemu, co připomínalo přenosný generátor.

Samotné skřínky vypadaly dost opotřebovaně. Stěny měly zprohýbané a poškrábané a černý nátěr byl na mnoha místech oprýskaný. Z primitivně svařených hran bylo jasné, že nejde o průmyslový produkt. Někdo je vlastnoručně vyrobil.

„Že by to nějak souviselo s demolicí?“ napadlo mě. „Třeba je to trhavina? Hlavně na nic nesahej.“

Alona si podrážděně povzddechla. „Tohle není žádný věžák. Chtějí ten dům strhnout, ne vyhodit do povětří.“

Potřásl jsem hlavou. Něco mi tady nesedělo. „Nevím. Prostě uděláme svoji práci a vypadneme odsud dřív, než...“

„Tudy!“ zaduněl seshora hlas paní Ruizové, až jsme sebou oba zase leknutím trhli. Zdálo se, že bývalá hospodyně je rozladěná, skoro naštvaná.

„Umí vůbec nějaký jiný slova?“ zeptala se Alona.

„Jdeme,“ zavelel jsem. Vzal jsem od Alony baterku a začal stoupat po schodišti.

Když jsem namířil světlo před sebe, zjistil jsem, že paní Ruizová na nás čeká v ohybu schodiště. „Tudy,“ řekla zase, ale znělo to trochu příjemněji.

„Roztomilá a úžasná společnost,“ zamumlala Alona za mnou. „Fakt víš, koho si vybrat.“

„Dávej si pozor na nohy,“ odsekl jsem potichu.

„Sklapni,“ zasyčela. Ale v tu chvíli jsem zaslechl, jak Alona polohlasně chválí originální architekturu domu – „Pravý dřevěný podlahy!“ –, a tak jsem věděl, že jsem měl zase pravdu.

Schodiště pod naší vahou vrzalo a sténalo, ale díkybohu drželo. Nahoře se nás ujala paní Ruizová a vedla nás dlouhou tmavou chodbou s dveřmi po obou stranách. Všechny byly otevřené, ale kolem prken v zatlučených oknech pronikalo jen minimum světla a mně se vážně nechtělo namířit baterku do některého z těch pokojů. Neměl jsem páru, co tam uvidím, pokud vůbec něco, a upřímně, dokonce i já, zvyklý na ledacos, jsem měl strach. Kdybych se do některé z těch místností náhodou podíval a zjistil, že na mě zírá bledý obličej, asi bych zbaběle utekl. Dva duchové byli prozatím ažaž, díky.

Paní Ruizová se zastavila u posledních dveří vpravo, jediných, které byly zavřené.

Ohlédla se na mě přes mohutné rameno. „Tudy,“ pronesla v okamžiku, kdy mi to Alona posměšně pošeptala do ucha.

Když otočila koulí a otevřela dveře, prázdným domem se rozlehlo hlasité zaskřípění pantů. Pak překročila práh a zastavila se. Rýč se jí svezl z ramene, kovový konec přistál s těžkým, dutým žuchnutím na podlaze a její obrovská postava se roztřásla.